

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. S.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2014, č. j. KUZL-38921/2014, sp. zn. KUSP-38921/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 20. 8. 2014, č. j. KUZL-38921/2014, sp. zn. KUSP-38921/2014/DOP/Mu, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 13. 6. 2014, č. j. MMZL 093241/2014, sp. zn. MMZL 114656/2013-RT-PR-OOSA-2126/13 a ve zbytku bylo

podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 5. 9. 2013 v 19:00 hod., v obci Zlín, na ulici Nábřeží, v místě u autobazaru, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.800 Kč.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že se za větu „dne 5. 9. 2013 v 19:00 hod., v obci Zlín, na ulici Nábřeží, v místě u autobazaru“ vkládá „ve směru jízdy od centra Zlína, 200 metrů od nákupního střediska Interspar“.

Podstata žalobní argumentace spočívala v tom, že skutková tvrzení správních orgánů nemají oporu ve spise. Správní orgány opřely rozhodnutí o jediný důkaz – svědeckou výpověď policisty, kterou žalobce nepovažuje za dostatečnou. Dle názoru žalobce správní orgán chybně vyhodnotil věrohodnost svědecké výpovědi, neboť svědek sice potvrdil, že viděl bezpečnostní pás svěšený kolem sloupku, nepamatoval si však žádné další okolnosti svého vjemu (místo, odkud přestupek poprvé spatřil a přesné okolnosti průběhu silniční kontroly). Podle žalobce je zřejmé, že svědek si skutkový průběh nepamatoval. Výpověď svědka je nevěrohodná rovněž pro její neověřitelnost, protože žalobce nemohl zjistit, zda bylo možné, aby svědek údajné protiprávní jednání žalobce viděl. Žalobce rovněž namítá, že výpověď svědka obsahuje zjevné rozpory (svědek uvedl, že spatřil přestupek v okamžiku průjezdu žalobce kolem něj, následně však uvedl, že si nepamatuje, kdy přestupek poprvé spatřil, nebyl schopen určit přesnou polohu vůči vozidlu žalobce). Žalobce uvedl, že již od počátku svou vinu popíral, nepovažoval však za nutné vypisovat do oznámení přestupku důvody, pro které s přestupkem nesouhlasil. Čekal, co uvede policista u výslechu, neboť věděl, že jej policista nemohl vidět z jeho stanoviště ani přes čelní sklo, neboť v tu dobu svítilo velmi ostré podvečerní slunce odrážející se od čelního skla.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že vyslechnutý policista představuje důvěryhodného svědka. Uvedl, že první slova, která od policisty slyšel, byly narážky na pražskou pojišťovnu proti pokutám. Žalobce je členem občanského sdružení Nechcípokutu.cz, jehož nálepku má nalepenou na autě, a tato skutečnost mohla mít vliv na zastavení vozidla žalobce a jeho údajný přestupek.

Žalobce namítal, že svědeckou výpověď nelze přezkoumat ani z technického ani z logického hlediska. Správní orgány pochybily, pokud se žádným způsobem

nezabývaly věrohodností svědecké výpovědi a s potřebou vyvrátit žalobcem nastolené pochybnosti. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že policista neměl důvod lhát, naopak má za to, že pokud by policista u výsledku přiznal, že si obvinění vymyslel, čekala by jej přísnější sankce než pokuta, která hrozila žalobci.

Žalobce zdůraznil, že nelze bez dalšího považovat výpověď jednoho policisty za zcela pravdivou a prokazující skutkový stav věci. Na podporu svých tvrzení odkázal na řízení vedené u Magistrátu města Pardubic ve věci sp. zn. OSA/P-1286/13-D. Uvedl, že v nyní projednávané věci jako důkaz existovala výpověď jednoho svědka, který ač k tomu měl prostředky, svoje tvrzení žádným způsobem nedoložil. Správní orgány se bezdůvodně přiklonily k výpovědi policisty.

Nad rámec uvedeného žalobce poukázal na bezdůvodný, negativní a předem zaujatý postoj žalovaného vůči žalobci již z důvodu, že se žalobce nechal v řízení zastupovat zmocněncem. Žalobce má za to, že nikoliv důkazy usvědčující jej z přestupku, ale skutečnost, že se nechal v řízení zastoupit, byl důvod zamítnutí jeho odvolání. Žalovaný nekorektně dehonestuje osobu zmocněnce žalobce a jeho zranění, které bylo důvodem omluvy z jednání.

Žalobce dále namítal, že nebyl ze strany žalovaného informován o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o jeho odvolání, čímž byl zkrácen na svém právu podat námítku podjatosti úřední osoby V. M., který měl zjevně zájem na výsledku projednávané věci z důvodu, že se žalobce nechal zastoupit zmocněncem, ke kterému chová negativní vztah, zjevný z textu rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za nezákonné, neboť ve věci rozhodla osoba zjevně podjatá.

Konečně žalobce namítal, že čl. 2.1 Předpisu č. 16 Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů neuvádí, že bezpečnostní pás se skládá z břišního a diagonálního pásu, nýbrž že se jedná o obecný termín znamenající jeden druh, případně kombinaci druhů pásů. Dle názoru žalobce proto vedení pásu pod ramenem nepředstavuje naplnění podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, a aby žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že mu není známo, podle jakého ustanovení správního řádu by byl povinen sdělovat obviněnému informaci, které úřední osobě bude přestupek přidělen k vyřízení v odvolacím řízení. Argument žalobce postrádá vnitřní logiku, neboť nelze předjímat, co bude obsahem rozhodnutí. Ke zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že nevidí nic závažného na tom, aby přestupkové jednání bylo prokázáno jednou svědeckou výpovědí. Se všemi stránkami technické i formální stránky výpovědi se žalovaný vypořádal. K tvrzení žalobce, že policista nemohl vidět přes čelní sklo z důvodu ostrého podvečerního slunce, žalovaný

vedl, že žalobce toto tvrzení nepodpořil žádným důkazem. Žalovaný se odkázal na výpověď policisty, který vyloučil, že by měl ve výhledu na přestupek jakékoli překážky. Žalovaný popřel, že si svědek nevzpomněl, kdy viděl žalobce připoutaného poprvé. Svědek jasně uvedl, že přestupek viděl, když k jeho stanovišti vozidlo žalobce přijíždělo. Svědecká výpověď podle názoru žalovaného naplňuje všechny atributy bezprostřední a volně podané svědecké výpovědi, svědek tak těžko mohl být hnán si přestupek vymyslet. Žalovaný uvedl, že všechny odvolací námitky, které žalobce předestřel, žalovaný podrobně v rozhodnutí vypořádal, žalovaný se zabýval i okolnostmi, na které si svědek nevzpomněl a tyto nesrovnalosti zasadil do celkového kontextu skutkového stavu. Pokud žalobce poukázal na věc vedenou na Magistrátu města Pardubice, žalovaný uvedl, že tento případ nemá s projednávanou věcí žádnou souvislost. Tvrzení žalobce, že byl nařčen z přestupku kvůli nálepce na vozidle, žalovaný považuje za účelové, jelikož jej žalobce neuplatnil ani na místě přestupku, ani v průběhu řízení. Ohledně zapnutí pásu pod ramenem kvůli zranění žalovaný odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na své žalobní argumentaci. Nadto uvedl, že skutečnost, že policista hleděl na západ, je prokazatelná ze spisu z jeho svědecké výpovědi. Skutečnost, že zapadalo slunce, žalobce osvědčil předpisem – tabulky východů/západů slunce a občanského svítání/soumraku“ vydávaným v rámci Letecké informační služby Řízením letového provozu České republiky.

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Dopravního inspektorátu, ze dne 6. 9. 2013, oznámení přestupku ze dne 5. 9. 2013 sepsané na místě spáchání přestupku, které obsahuje mimo jiné podpis žalobce. Správní spis dále obsahuje výpis z evidenční karty řidiče – žalobce.

Dne 17. 9. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 9. 10. 2013 ve 13:00 hod. Z nařízeného ústního jednání se zmocněnec žalobce omluvil z důvodu zubního ošetření. Náhradní termín ústního jednání byl sjednán na den 4. 12. 2013, z tohoto jednání se zmocněnec žalobce opětovně omluvil ze zdravotních důvodů.

Nový termín ústního jednání správní orgán prvního stupně nařídil na den 26. 3. 2014. Jednání proběhlo za přítomnosti zmocněnce žalobce Ing. Miloslava Jaroše a v jeho průběhu došlo k provedení důkazů listinami založenými ve správním spise a výpovědí svědka – zasahujícího policisty nstržm. M. N.

Dne 13. 6. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend, č. j. MMZL 093241/2014, sp. zn. MMZL 114656/2013-RT-PŘ-OOSA-2126/13, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 20. 8. 2014 bylo

vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL-38921/2014, sp. zn. KUSP-38921/2014/DOP/Mu, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Podstata žalobních námitek směřuje především k zjištění skutkového stavu věci. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce dne 5. 9. 2013 v 19:00 hod. v obci Zlín, na ulici Nábřeží, řídil motorové vozidlo a následně byl kontrolován hlídkou Policie ČR, podstatou projednávané věci však zůstává vyhodnotit, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecká výpověď policisty nstržm. M. N. podepřená oznámením přestupku, ze kterých vyplývá, že svědek s jistotou viděl, že žalobce jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, na druhé straně stojí tvrzení žalobce, že bezpečnostní pás měl zapnutý z důvodu pohmožděného ramene pod ramenem.

Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve

svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Případy, kdy byla důkazní situace obdobná té v nyní projednávané věci, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zásadně jde o dvě linie judikatury. První z nich řešila situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků – spolujezdců, a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Spojujícím prvkem judikatury Nejvyššího správního soudu je názor, že každé podezření ze spáchání přestupku je třeba hodnotit individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

Ačkoli žalobce namítá, že na základě svědecké výpovědi jednoho policisty nelze uzavřít, že se skutek skutečně stal, soud naproti tomu neshledal na základě hodnocení postupu správních orgánů žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že není možné určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Pokud žalobce namítal, že svědeckou výpověď není možné považovat za věrohodnou, protože si svědek skutkový průběh nepamatoval, soud považuje za podstatné, že svědek s jistotou vypověděl, že žalobce jako nepřipoutaného řidiče vozidla pozoroval ze statického stanoviště na ulici Nábřeží ve Zlíně 200 metrů od nákupního střediska Interspar, na vzdálenost od dvou metrů, kdy řidič projížděl v jeho těsné blízkosti, a to po dobu pěti sekund. Řidič vozidla přitom nebyl připoután bezpečnostním pásem ani při následném ztotožnění policistou po zastavení vozidla. Svědek vyloučil, že by byly jakkoli ztíženy rozhledové podmínky nebo výhled do vozidla. I když si svědek po šesti měsících nevzpomněl na detaily silniční kontroly nebo na přesný okamžik, kdy přestupek poprvé spatřil, nejedná se podle názoru soudu o takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možné zpochybnit svědeckou výpověď jako celek. Soud stejně jako správní orgány neshledal nic technicky nemožného na tom, aby policista při soustředěném sledování řidičů projíždějících vozidel ze statického stanoviště za dobrých rozhledových poměrů bez překážek ze vzdálenosti dvou metrů po dobu pěti sekund mohl pozorovat řidiče vozidla, jak není připoután bezpečnostním pásem.

Otázkou uvěřitelnosti výpovědí policistů z toho hlediska, zda jimi popisované pozorování bylo za daných podmínek uskutečnitelné, se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 7 As 102/2010 - 86. Stěžejním bodem odůvodnění v tomto případě sice byla možná podjatost policistů (té nasvědčovala důkladná kontrola vybavení vozidla nátlakového charakteru), důvody pro zrušení rozhodnutí o přestupku nicméně soud shledal i v tom, že „*stěžovatel předložil jako důkaz znalecký posudek, v němž znalec uvedl, že vlivem toho, že je interiér vozidla odstíněn fóliemi, je možno při pohledu přes čelní sklo zepředu rozeznat např. siluetu osoby sedící na předním sedadle pouze za předpokladu, že je pozorování prováděno z bezprostřední blízkosti před vozidlem. Při vzdálenosti cca 3 m a více od vozidla není do interiéru vozidla vidět. Stěžovatel dále zpochybnil verzi průběhu skutkového děje tak, jak jej popsali policisté, a k tomu navrhl jako důkaz provedení rekonstrukce.*“ K tomu soud dodal: „*Nebylo např. vůbec zjištěno, v jaké konkrétní vzájemné pozici se vozidla policistů a stěžovatele*

nacházela v okamžiku, kdy měl stěžovatel telefonovat, co dělali oba policisté, kolik času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda telefonování mohl vůbec vidět, či je pravděpodobné, aby viděl, i ten z policistů, který řídil vozidlo.“ Obdobně v rozsudku č. j. 8 As 100/2011 - 70 Nejvyšší správní soud nejprve označil výpovědi policistů v návaznosti na odůvodnění výše citovaného rozsudku za nedostatečně konkrétní, a dále uvedl: *„Nadto jsou ve správním spisu založeny fotografie vozidla stěžovatele, z nichž nevyplývá, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či držení mobilního telefonu. S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu proto Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku.“* Je tedy zřejmé, že v dosud posuzovaných případech vyhodnotil Nejvyšší správní soud dokazování jako nedostatečné zejména tehdy, pokud se k neuspokojivým výpovědím policistů přidružil další důkaz zpochybňující jejich věrohodnost. Tak tomu však v daném případě nebylo.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“*

Soud připouští, že mohou nastat situace, kdy existují rozpory mezi výpověďmi obviněného z přestupku a zasahujících policistů, a nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, www.nssoud.cz). Soud má nicméně za to, že žádná takováto skutečnost v daném případě z řízení nevyplývá. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že i když je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost vyplývající z § 52 správního řádu sice nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán práve z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru neoznačil žádný relevantní důkaz, kterým by bylo s to prokázat, že právě policista, který byl vyslechnut v řízení jako svědek, byl jakkoli zaujatý na výsledku řízení. Žalobcem ničím nepodložená tvrzení o „narážkách policisty na pojišťovnu proti pokutám“ tedy nemohou v daném případě

obstát. Pokud se v oznámení přestupku objevuje formulace, že žalobce „sdělil, že platí pojištění proti pokutám 3.000 Kč měsíčně pražské pojišťovně“, evidentně přitom policista vycházel z tvrzení samotného žalobce. Ze správního spisu naproti tomu nevyplývá, že by policista v souvislosti se silniční kontrolou projevil neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měl policista jakýkoli zvláštní zájem na stíhání žalobce jako obviněného než prostý výkon jejich služby. V tomto smyslu neobstojí ani poukaz žalobce na případ řešený Magistrátem města Pardubice, jelikož uvedená věc nemá s nyní řešeným případem žádnou souvislost.

Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy připoután byl. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek (ačkoli žalobce neměl v době spáchání přestupku žádný bod v bodovém hodnocení řidičů), není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

Námítka, že policista nemohl přestupek spatřit skrze čelní sklo, neboť v předmětnou dobu svítilo ostré podvečerní slunce, které se od čelního skla odráželo, se objevuje poprvé v žalobě. Žalobce toto své tvrzení však nepodložil žádnými relevantními důkazy (i kdyby bylo prokázáno, že v danou dobu svítilo slunce, není zřejmé, zda sluneční svit byl takové intenzity, že by policistovi zabránil výhledu do vozidla). Především však policista žalobce bez připoutaných bezpečnostních pásů pozoroval nikoli pouze na příjezdu k němu, ale i v okamžiku průjezdu okolo něj a rovněž v okamžiku zastavení vozidla. Námítku nedostatečné viditelnosti proto soud shledal irelevantní.

Co se týče tvrzení žalobce, že měl bezpečnostní pás zapnutý pod ramenem kvůli zranění, toto tvrzení nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu a ani k žalobě žalobce na podporu tohoto tvrzení žádné důkazy nedoložil. Není pravdou, že by žalovaný tuto námítku považoval bez dalšího za obstrukční a manipulativní, naopak se jí zabýval relativně podrobně, a to na stranách 7 - 9 napadeného rozhodnutí. Soud má stejně jako žalovaný za to, že tato žalobcem předestřená skutková verze spočívající v zapnutí bezpečnostního pásu pod ramenem nemá oporu ve svědecké výpovědi, a ztotožnil se rovněž s tím, že hodnota této skutkové verze je oslabena i dobou jejího uplatnění. Žalobce se na místě silniční kontroly omezil na konstatování, že si platí pojištění proti pokutám a k samotnému přestupku se vůbec nevyjádřil. Bylo by však zcela přirozené a logické, že by žalobce, pokud by daný přestupek podle svého mínění nespáchal, již na místě uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl. Žalobce již od počátku musel vědět o tom, že spáchal přestupek, za který mu hrozil postih v blokovém nebo ve správním řízení. Nebylo tedy v jeho zájmu tvrzení o své nevině na místě jakkoli zatajovat, a to mimo jiné proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazu oslabuje a zpochybňuje (k obdobným závěrům ohledně snížení důkazní hodnoty tvrzení uvedených s časovým odstupem dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 73/2013-42, dostupném na www.nssoud.cz). Skutkovou verzi zapnutého pásu pod ramenem neuplatnil ani zmocněnec žalobce při ústním jednání, a tato se objevila poprvé v odvolání, v reakci na konkrétní pasáže svědecké výpovědi. Ze všech uvedených důvodů soud této skutkové verzi žalobce neuvěřil, a proto se již ani

nezabýval argumentací, zda uvedený způsob připoutání bezpečnostními pásy splňuje požadavky ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujícího policisty bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měl osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jeho konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že důvodem zamítnutí odvolání bylo zastoupení žalobce zmocněncem, nikoli existence důkazů usvědčující jej z přestupku. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se podrobně zabýval všemi odvolacími námitkami, které řádně vypořádal a nelze konstatovat, že by k případu žalobce přistupoval a priori zaujatě. Žalovaný rovněž nebyl povinen žalobce informovat o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o jeho odvolání. Žalobce měl nepochybně možnost námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě podat, jakmile se o důvodu podjatosti dozvěděl (tj. zřejmě až okamžikem vydání rozhodnutí), ze spisu však nevyplývá, že by tak učinil.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně